

Ensemble
OPERA
DIVERSA
OPERA / HUDBA / MEDIÍ / ZEMĚPŘESNÍ

ProART

v REDUTĚ

NdB Národní
divadlo
Brno

Pärt
Plakidis
Tulev

**NADĚJE
(N)A
MILOSRDENSTVÍ**

13. 6. 2016 v 19:00
Reduta (Mozartův sál), Zelný trh 4, Brno

PROGRAM

Toivo Tulev
Cadenza II (trio) 13'

Pēteris Plakidis
Music for Piano, String Orchestra and Timpani 21'

————— přestávka 15 minut —————

Arvo Pärt
Wallfahrtslied pro smyčce a mužský sbor unisono
(duet) 10'

Henryk Mikołaj Górecki
Trzy utwory w dawnym stylu 9'

Arvo Pärt
Fratres pro sólo housle, smyčce a bicí (duet) 11'

OBSAZENÍ

Milan Pařa, housle

Jan Jiraský, klavír

Martin Oprřál, bicí nástroje

Gabriela Tardonová, dirigentka

Ensemble Opera Diversa

I. housle

Jan Bělohávek (koncertní mistr)

Kristýna Jungová

Linda Finsterlová

Jana Sotolářová

Karel Svačina

Lukáš Mik

II. housle

Zuzana Křivá

Antonina Tyschko

Alžběta Stračinová

Hana Bílková

František Hrubý

violy

David Křivský

Jakub Kamenskich

Leoř Černý

Eva Tučková

violoncella

Aneřka Jungová

Eliška Kotrbová

Iva Kalusová

kontrabasy

Aneřka Moravčíková

Barbora Oprřalová

ProART Company

umělecký vedoucí a choreograf, Martin Dvořák

Tančí Irene Bauer, Martin Dvořák, Zdenek Konvalina,

Tereza Lepold Vejsadová a Lukáš Lepold

produkce: Lukáš Baumann, Lubor Pokluda

text: Lukáš Baumann, Martin Dvořák

grafika: Sylva Marková

dramaturg a umělecký vedoucí: Vladimír Maňas

K PROGRAMU

Toivo Tulev (*1958) je estonský skladatel. Původně studoval muzikologii, posléze se však přeorientoval na skladbu. Na konzervatoři v rodném Tallinnu absolvoval pod vedením Eino Tamberga v roce 1990, ve studiích pokračoval na Kungliga Musikhögskolan ve Stockholmu, na Estonské hudební akademii a na Hochschule für Musik und Tanz v Kolíně, kde se zabýval elektroakustickou hudbou. Své znalosti gregoriánského chorálu si rozšiřoval soukromými hodinami u Louis-Marie Vigne v Paříži. V letech 2001 a 2003 byl oceněn nadací Eesti Kultuurkapital a v roce 2006 obdržel cenu za vynikající dílo od Estonské hudební rady. Jeho *Cadenza II* pro smyčcový orchestr byla premiérována v roce 2008 na festivalu estonských mladých skladatelů.

V *Cadenze II* autor pracuje s texturním vrstvením hudebního materiálu, vytvářením rozličných zvukových barev a postupným štěpením rytmických hodnot. Ve své tvorbě Tulev experimentuje například s preparovaným klavírem, syntetizátorem, komponuje jak pro sólové nástroje, tak pro symfonický orchestr a vokální ansámby. Brněnskému publiku představila Ensemble Opera Diversa tvorbu Toivo Tuleva naposledy na Velikonočním festivalu duchovní hudby, a to jeho *Be Lost In the Call*.

K choreografii:

Krajina jako zahrada těl, zahrada pokušení Hieronyma Bosche. Abstraktní uchopení forem a kontur slavného malíře v pohybovém rukopisu tří tanečníků. I tělo oproštěné od divadelních emocí v sobě nese pocit, který působí na di-

váka. O jeho obsahu však může rozhodovat i divák, nejen umělec sám.

Pēteris Plakidis (*1947) je lotyšský skladatel a klavírista. Roku 1970 absolvoval na Lotyšské hudební akademii, kde o pět let později začal pedagogicky působit. Jeho *Music for Piano, String Orchestra and Timpani* byla v roce 1969 oceněna na odborové soutěži mladých skladatelů, roku 1982 Plakidis obdržel titul zasloužilého umělce. Plakidis dlouhodobě komponuje na zakázku Litevského národního symfonického orchestru.

Skladba *Music for Piano, String Orchestra and Timpani* má politický podtext – téma je vypůjčeno z litevské lidové písně, jejíž text pojednává o útlaku sedláků ze strany cizích majitelů půdy. Ve své době tak šlo o dobře zašifrovaný symbol odporu, neboť nápěv písně Lotyši (na rozdíl od Sovětů) velmi dobře rozpoznávali. Skladba je vystavěná na rozsáhlém klavírním úvodu pro jednu ruku, kde autor postupně rozvíjí tónovou řadu a jakékoli souzvuky se začínají objevovat jen velmi pozvolna. Ke klavíru se postupně přidává viola s violoncellem, v ostré akcentaci pak celý orchestr. Ve skladbě se často vyskytuje minimalistické opakování motivu napříč ansámblem a ritornellové návraty. Tempo i inzenzita díla dynamicky kolísají. Skladba byla premiérově uvedena v roce 1969 jako autorova absolventská práce, klavírního partu se tehdy zhostil skladatel sám.

Arvo Pärt (*1935) je estonský skladatel světového věhlasu. Na tallinnské konzervatoři ve třídě Heino Ellera absolvoval v roce 1963. Ve své rané tvorbě se klonil k neoklasickému

proudu, posléze se zabýval jak serialismem, tak i Bachovými kánonickými postupy. Stejně jako Tulev se zabýval studiem gregoriánského chorálu. Tato snaha po letech vyvrcholila v Pärtův autentický hudební jazyk. Svoji tonálně založenou techniku, jejímž zářným příkladem jsou i jeho *Fratres*, Pärt nazval *tintinnabuli*. Jádrem této skladebné techniky je dvousložková homofonie, kdy se melodický hlas prakticky vyhýbá intonačním skokům a stoupá či klesá postupně. Harmonizující hlas, nazvaný právě *tintinnabuli*, používá výhradně tóny mollového kvintakordu. Jde o techniku zdánlivě jednoduchou, v Pärtově podání však velmi sofistikovanou a pro autora typickou.

Pro religiózní obsah svých děl byla v minulosti Pärtova hudba potlačována jak sovětským establishmentem, tak estonským univerzitním prostředím. Po emigraci roku 1980 Pärt nadále rozvíjel svoji unikátní kompoziční techniku, která se kromě *Wallfahrtslied* výrazně uplatňuje například v *Janových pašijích*.

Fratres, v překladu *bratři*, jsou Pärtovou možná vůbec nejznámější skladbou. První verzi *Fratres* napsal Pärt už v roce 1977 a posléze vytvořil několik verzí v různém obsazení, mezi nimiž svou mohutností a naléhavostí ční verze pro sólové housle, perkuse a smyčce. V bohatém seznamu filmů, v nichž *Fratres* znějí, je tím nejzajímavějším či nejvýraznějším film Paula Thomase Andersona *There Will Be Blood* (2007, česky *Až na krev*). *Fratres* lze také chápat jako kontrast mezi horečným úsilím a nadpozemským klidem, jako ztvárnění rozporu mezi okamžikem a věčností.

K choreografii:

Dva kontrasty – dvou těl, dvou přátel, dvou forem, dvou energií, dvou pohybových rukopisů, různých tanečních technik. Setkání kolegů po dvaceti letech, společně i vzdálené cesty a osudy, které se protnou v deseti minutách této geniální skladby.

Ein Wallfahrtslied zhudebňuje biblický žalm číslo 121. Kompozice dodržuje striktní tří či devítidobé metrum, vokály jsou melodicky statické a odkazují tak k tradiční žalmové praxi. Klíčovým harmonickým prvkem je akord e moll, který je, pro Pärta velmi příznačně, rozváděn převážně s důrazem na lehkou dobu. Tóny akordu pak rotují ve všech možných kombinacích, v instrumentálních partech se často vyskytují klesající i stoupající chromatické řady. Dílo bylo premiérováno v Berlíně roku 1984 a bylo věnováno estonskému režisérovi Grigori Kromanovovi.

K choreografii:

Tam, kde končí naše fyzické tělo, začíná tělo metafyzické. Na hranici těchto dvou sfér se nese jednoduše strukturovaný a vystavěný duet dvou zralých tanečníků, kteří sdělují nejen těly, ale píší i mezi jejich řádky.

1. Pozvedám své oči k horám: Odkud mi přijde pomoc?
2. Pomoc mi přichází od Hospodina, on učinil nebesa i zemi.
3. Nedopustí, aby uklouzla tvá noha, nedříme ten, jenž tě chrání.
4. Ano, nedříme a nespí ten, jenž chrání Izraele.
5. Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici.
6. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc.
7. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život.

8. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky.

Henryk Mikołaj Górecki (1933–2010) byl bez pochyby jedním z nejvýznamnějších polských skladatelů 20. století. Górecki byl hudebně vzdělán po druhé světové válce v hudební škole v Rybniku a na Akademii hudby v Katovicích, kde v roce 1960 absolvoval a od roku 1968 přednášel. Zatímco jeho raná avantgardní díla byla inspirována autory od Weberna, přes Stockhausena až k Pendereckému (na akademii se pod vedením Bolesława Szabelského věnoval studiu dvanáctitónové skladebné techniky), v pozdější fázi své skladatelské dráhy se uchýlil k minimalistickému pojetí. Radikálně se odklonil od disonantních seriálních technik a posunul se k rytmické i harmonické jednoduchosti. Jeho stylový obrat na začátku sedmdesátých let řada avantgardních skladatelů odsoudila jako zpátečnictví, svůj nesouhlas údajně neskrýval ani Pierre Boulez.

Góreckého dílo zaznamenalo mimořádný (a ve světě klasické hudby nevídaný) komerční úspěch, zejména díky slavné *Symfonii č. 3 (Symfonia pieśni żalonych)*. Górecki byl vtrvalým kritikem porušování akademických svobod a potlačování křesťanského vyznání ze strany komunistického režimu.

Góreckého *Trzy utwory w dawnym stylu* (1963), jak jejich název napovídá, využívají historizujících prvků a kompozice, v jasném kontrastu s tvorbou Góreckého současníků, je nepokrytě modální. Autor ve skladbě pracuje s motivy v minimalistickém duchu. První věta je vystavěná na postupné gradaci ústředních dvou motivů, smyčco-

vý orchestr zde roste z ticha, aby po dosažení plného zvuku utichl. Energická druhá věta staví na neutuchajícím pulzu a střídání sudého a lichého metra. Čtyřtónový motiv je v celé větě přítomen a průběžně variován. Třetí věta pracuje s tématem polské renesanční písně, což koresponduje s Góreckého zájmem o polskou lidovou hudobnost. Pro větu jsou typické držené prodlevové tóny, ze všech tří vět má tato nejdramatičtější náboj.

O INTERPRETECH

Milan Paľa (*1982) je původem česko-slovenský houslista. Již během svého studia na Konzervatóriu J. L. Bellu v Banské Bystrici získával jednu cenu za druhou a nepřehlédnutelnou mezinárodní pozornost na evropských soutěžích, jako je Concourse Moderne Riga, Anglo-Czechoslovak Trust London, Leoš Janáček International Competition Brno, Bohuslav Martinů Competition aj. Později pokračoval ve studiu na Universität für Musik und darstellende Kunst Wien a Janáčkově akademii múzických umění v Brně, přičemž stále více inklinoval ke kombinaci několika houslových škol. V soukromé třídě Semyona Yaroscheviche se obeznámil s legendární ruskou školou Davida Oistracha, avšak blízkým vztahem a tvůrčí spoluprací s legendárním francouzským skladatelem a varhaníkem Jeanem Guillou přejal prvky francouzské moderny. V období studia se Milan Paľa pravidelně účastnil mezinárodních mistrovských kurzů Vladimira Spivakova v Zurichu. Jako sólista spolupracoval s National Radio Symphony Orchestra Kiev, Kioi Sinfo-

nietta Tokyo, Prague Symphony Orchestra, Saint Petersburg Philharmonic Congress Orchestra, Saint Petersburg Philharmonic, St. Petersburg State Capella Symphony Orchestra, Brno Philharmonic, Philharmonic Orchestra Altenburg-Gera, Slovak Philharmonic, Slovak Radio Symphony Orchestra aj. Spolupráci navázal i s dirigenty jako je Theodor Guschlbauer, Howard Arman, Alexander Cernusenko, Leoš Svárovský, Mário Košík, Aleksandar Marković, Andreas Sebastian Weiser, Ondřej Vrabec, Ondrej Olos, David Švec, Peter Gribanov a další. Diskografii Milana Paľa tvoří již více než dvacet titulů. Prozatím jedinečným a nepřekonaným projektem na česko-slovenské hudební scéně je antologie slovenské tvorby pro sólové housle, díky které získal Milan Paľa v roce 2009 Cenu Ludovíta Rajtera. V historii cenu pro mladé osobnosti slovenské hudby předalo Hudobné centrum pouze dvěma interpretům. Milan Paľa je zatím druhým nositelem této ceny, kterou získal nejen za výjimečné interpretační schopnosti, ale i za svůj ojedinělý přístup ke slovenské hudební tvorbě. V roce 2014 obdržel Cenu ministra kultúry SR a Cenu Nadácie Tatra banky za umění. S Ensemble Opera Diversa poprvé vystoupil v dubnu 2015 jako sólista v **Concertu funebre** Karla Amadea Hartmanna; šlo o naprosto mimořádný výkon. Již od studií na JAMU se věnuje dílu Františka Emmerta, jehož skladeb je předním interpretem.

Jan Jiraský (*1973) je český pianista a pedagog. Studoval klavírní hru na pardubické konzervatoři a na Janáčkově akademii múzických umění v Brně pod vedením doc. Aleny Vlasákové. Během studia se stal stipendistou Českého hudebního fon-

du, který jej vzhledem k mezinárodním soutěžním úspěchům nominoval na prestižní prémiovou listinu mladých interpretů. Ve dvaceti letech natočil debutové CD se skladbami B. Smetany pro vídeňské vydavatelství Musica. Svě vzdělání dovršil doktorskou dizertací na téma klavírní dílo Leoše Janáčka. Janáčkovu klavírní dílo také celé natočil, a to dokonce dvakrát – na moderní nástroj i autorův vlastní klavír značky Ehrbar, nacházející se v Janáčkově muzeu (labele ArcoDiva a Radioservis). Za janáčkovskou interpretaci mu byla udělena Prémie Fondu Leoše Janáčka. Mimo ni je laureátem mnoha mezinárodních klavírních soutěží.

Jako interpret se proslavil zejména koncertními sériemi, na kterých provádí kompletní klavírní cykly. Při studiu skladeb čerpá z historických pramenů a autografů, koncertuje též na historických klavírech. Jako sólista byl hostem většiny předních českých orchestrů i orchestrů zahraničních, široký repertoár klavírních koncertů provedl pod taktovkou významných dirigentů (Ch. Arming, J. Bělohávek, D. Bostock, A. Ceccato, G. Emilsson, J. Hrůša, M. Košík, T. Koutník, M. Lebel, Ch. Olivieri-Munroe, A. Schwinck, J. Stárek, L. Svárovský, R. Stankovský, J. Štrunc, A. Tali, F. Vajnar, V. Válek, A. Weiser, H. Wolf aj.). Představil se na domácích festivalech (Pražské jaro, Moravský podzim, Mladá Praha, Conventus Moraviae, Janáček Brno, Janáčkovy Hukvaldy, Smetanova Litomyšl, Dvořákův karlovarský podzim atd.) i v zahraničí (Vídeň, Graz, Saarbrücken, Darmstadt, Apeldoorn, Oristano, Lisabon, Funchal, Vicenza, Peking, Katovice), na poli komorní hudby spolupracoval např. s Janáčkovým kvartetem, Kvartetem Martinů, Kvartetem města Brna,

členy Pavel Haas Quartet a Wallingerova kvarteta, pěvci J. Březinou, M. Lehotským či R. Novákem.

Jan Jiraský se věnuje intenzivně také klavírní pedagogice. Od roku 2000 vyučuje na mezinárodních interpretačních kurzech v ČR, Rakousku, Portugalsku a Itálii, zasedá v soutěžních porotách. V roce 2007 byl jmenován vedoucím katedry klávesových nástrojů JAMU v Brně.

Martin Opršál začal hrát na bicí nástroje ve věku desíti let. Po studiích na konzervatoři, během nichž se stal členem Filharmonie Brno, Mezinárodního orchestru Gustava Mahlera a Orchestru Evropské unie (spolupráce s dirigentem Claudio Abbadem) dále studoval na Janáčkově akademii múzických umění, kde nyní působí pedagogicky jako docent v oboru melodických bicích nástrojů a komorní hry a je vedoucím katedry bicích nástrojů. Byl jedním ze zakládajících členů Středoevropského souboru bicích nástrojů DAMA DAMA a zvítězil s ním v mezinárodní soutěži bicích orchestrů v Nizozemsku.

Jeho hudební prioritou je hra na marimbu. Cílevědomě uvádí na svých sólových koncertech v českých nebo světových premiérách skladby napsané pro tento nástroj. Vede semináře o interpretaci soudobé hudby pro marimbu a je zván do porot interpretačních soutěží. Je vyhledávaným interpretem soudobé komorní hudby. Spolupracuje také na multizánrových projektech; mimo jiné se podílel na dvou CD Ivy Bittové či na nahrávce symfonie *Stories of the Danube* jazzové legendy Joe Zawinula.

Martin Opršál účinkoval sólově či v ansámblech na řadě koncertů a hudebních festivalů v zemích střední a západní Evropy, v Japonsku a Koreji. Natočil a vydal CD *Reverberations* se só-

lovou a komorní hudbou pro marimbu.

Martin Opršál spolupracuje s Ensemble Opera Diversa pravidelně, spolu s Martinem Kleiblem (jako OK Percussion Duo) se podíleli na koncertním projektu *Barvy míst* (listopad 2013, s premiérou komorního oratoria *Inno Chana* Františka Emmerta) i na provedení *14. symfonie* Dmitrije Šostakoviče v listopadu 2015.

Dirigentka **Gabriela Tardonová** je absolventkou Ostravské univerzity v oboru sbormistrovství, poté vystudovala dirigování na Janáčkově akademii múzických umění v Brně ve třídě Rostislava Hališky a Lubomíra Mátlu. V roce 2002 se zúčastnila soutěžních dirigentských kurzů v Ostravě pod vedením Zsolta Nagye a stala se jejich vítězkou. Zaměřuje se především na uvádění soudobé operní tvorby (*Žirafi opera* Markéty Dvořákové, *MrTVÁ* Markéty Dvořákové a Ivo Medka, opery Josefa Berga). Spolu s Tomášem Krejčím působí jako dirigentka orchestru Mladí brněnští symfonikové.

Od roku 2006 pravidelně spolupracuje s Ensemble Opera Diversa, jehož tvář výrazně spoluurčuje jakožto kmenová dirigentka a členka uměleckého vedení souboru. Vedle koncertních projektů uvedla mimo jiné v premiéře opery dua Pavel Drábek|Ondřej Kyas *Dýňový démon ve vegetariánské restauraci* (2010) a *Ponava: Zmizelé řeky* (2013). S Ensemble Opera Diversa také premiérovala opery Miloše Štědrone *Palackého truchlivý konec* (2013) a *Chameleon* (2015). Pod taktovkou Gabriely Tardonové také vzniklo poslední CD Ensemblu Opera Diversa a sólistů Alice Rajnohové a Viléma Veverky s názvem *Jan Novák Vol. 1.*

Občanské sdružení **ProART** bylo založeno ve snaze nadále a aktivněji rozvíjet myšlenku festivalu Tanec Terežín, který vznikl z iniciativy tanečníků souboru v roce 2004 v Praze.

Tvůrčí team spolku ProART je tvořen pěti lidmi – ředitelem, tanečníkem a choreografem **Martinem Dvořákem**, výkonnou ředitelkou, manažerkou a tanečnicí **Alenou Pajasovou** a jejich produkčním týmem. Mimo činnosti profesionálního souboru Company ProART se spolek věnuje organizaci mezinárodního festivalu tance, zpěvu, herectví a fotografie (ProART Festival) a na víkendové semináře mezinárodních pedagogů v Česku i zahraničí.

Hlavní myšlenkou souboru je propojování rozličných divadelních žánrů v jeden celek, resp. boření hranic mezi jednotlivými uměleckými odvětvími a samotnými umělci. ProART reaguje na skutečnost, kdy současní tanečníci nemají zájem o herectví, či zpěváci o tanec. Stále stoupající interpretační kvalita a konkurence v divadelním světě však vystavuje všechny umělce stále větším požadavkům a nárokům na jejich technické, intelektuální a spirituální kvality a schopnosti. Cílem snažení ProART je proto vychovat všestranného divadelního umělce širokého výrazového rejstříku a nadžánrových dovedností. Z opačného pohledu je motivací souboru přiblížit českému laickému publiku práci tanečníků a mezinárodních choreografů moderního a současného tance na vysoké úrovni. Tedy naučit se dívat na tanec jinak, než-li z pohledu baletního konzervativního diváka či naopak odborné a intelektuální taneční veřejnosti.

V minulosti ProART spolupracoval na choreografii k Schubertově *Zimní cestě* s vídeňskou Komorní operou, v mi-

nulém roce realizoval multižánrový projekt *Básníci města* k výročí úmrtí Vítězslavy Kaprálové a Ivana Blatného. Jako místo konání tehdy posloužily unikátní prostory vily Tugendhat.

„Zvolme umění jako prostředek komunikace. Naučme se promlouvat tělem v tanci, svým hlasem se dotknout pocitů druhého, herectvím odrážet sny a fantazie našich životů, ve fotografii zachycovat okamžiky a úlomky času, či namalovat radost z blízkosti druhého člověka. Chceme nabídnout mladým lidem možnost setkání a společného tvoření.“

Irene Bauer se narodila ve Vídni. Své taneční vzdělání započala v baletní škole Wiener Staatsoper v 7 letech. Po skončení školy zůstala v baletním tělese rakouské opery a po 12 let tančila v desítkách klasických i moderních představení choreografů mj. R. Nurejev, J. Kylián, J. Neumeier, G. Balanchine, J. Cranko, R. Zanella. Další zastávkou byla pozice sólistky v tanečním divadle Tiroler Landestheater pod vedením Jochena Ulricha. Vystupovala na festivalech po celé Evropě, Americe a Kanadě, ve filmech a televizních pořadech, ale také v nezávislých projektech. V letech 2006-2013 byla sólistkou Linzer Landestheater. Od stejného roku účinkuje také v projektech ProART Company: *Barocko - V náručí mužů*, *Memoires*, *Giselle:Revenge*, *Erica* Guillarda - *www.FrauWelt*, *Vangelise Legakise - Sweet Sea Echos*, dále *Foreign Bodies*, *Brotherhood*, *Kreutzer Sonata*, *String Quartets*, *Jan*, *Milada* a *Emoticon*. Pedagogicky se věnuje baletu a pilates.

Martin Dvořák (*1979) se narodil Brně. V deseti letech započal osmileté studium na Taneční konzervatoři v Brně,

kteřé zakončil v roce 1997 maturitou a absolutoriem. Již od roku 1988 trvale spolupracoval s brněnským Národním divadlem na představeních opery a baletu. V roce 1996 získal částečný úvazek jako člen baletního souboru ND v Brně. Po ukončení studia nastoupil do prvního profesionálního angažmá do Laterny Magiky v Praze. V květnu a červnu 2012 absolvoval studium hatha jógy v Indii / Himalaja-Pradesh. V roce 2013 ukončil magisterské studium Movement Research na Anton Bruckner Privatuniversität v Linzi.

Jako tanečník byl od roku 1988 angažován v Pražském komorním baletu, toto angažmá mu vyneslo nominaci na cenu Thálie 2000. Roku 2001 se stal sólistou Volksoper Wien / Tanztheater Wien, v letech 2003-04 byl členem švýcarského souboru Ballett Bern. Kromě stálých angažmá hostoval v projektech v Anglii, Rakousku, Německu a Maďarsku. Jako choreograf a režisér uvedl řadu představení, jmenovitě sportovně-taneční pohádku *Ota – Pavel – Raška, Setkání ve skleněném pokoji*, či již zmíněné *Básníky města*. Martin Dvořák je i aktivním pedagogem, v minulosti spolupracoval s Baletem Národního divadla v Brně, Pražským komorním baletem, Tanečním divadlem Antares a ve Vídni s organizací Ich Bin OK pro mentálně postižené děti. Jako lektor hostuje pravidelně mj. v Rakousku, Polsku, Maďarsku, Izraeli, Slovensku, Anglii a Jižní Koreji.

Tereza Lepoldová Vejsadová (*1984) absolvovala studium tance na baletní škole I. V. Psoty v Brně. Navštívila taneční skupinu Kibbutz Contemporary Dance Company v Izraeli. Dále založila integrovanou taneční skupinu Setkání, kde vytvořila několik choreografií. Stála u zrodu občán-

ského sdružení Bílá holubice. S manželem pak dále vytvořili choreografii *Planets* v Polském tanečním divadle PTT Poznan. Účastnila se také několika performance s výtvarníkem D. J. Loydem a několika seminářů o těle a pohybu s metodou Jiřího Lossla. Současně působila i jako taneční pedagog na Lidové konzervatoři a Múzické škole v Ostravě. V posledních letech vedla pohybové a taneční kurzy v Ostravě a Brně.

Lukáš Lepold (*1984) studoval na Taneční konzervatoři v Brně, kterou v roce 2002 ukončil absolutoriem. Poté nastoupil do angažmá baletu Národního divadla Moravskoslezského, kde vytvořil několik sólových rolí jak v choreografiích klasického a neoklasického baletu, tak v moderních choreografiích. V letech 2011-2013 působil jako tanečník v souboru Polski Teatr Tańca. Během kariéry spolupracoval s řadou choreografů – I. Strode, W. Fomin, R. Balogh, J. Sabovčík, I. Vejsada, E. Trottier, P. Tallard, E. Wycichowska, T. Pomersbach, Y. Berg, O. Naharin ad. Absolvoval množství kurzů a workshopů – Nanohach, Tělo jako nástroj, J. Lössl, Eric Trottier, Dancing Poznan, Tero Saarinen, Maciej Kuźmiński ad.

Zdenek Konvalina (*1979) je český tanečník. Narodil se v Brně a vystudoval tamní taneční konzervatoř. Už za studií dostal několik pozvání účinkovat v baletním souboru v Národním divadle v Brně. Po absolutoriu nastoupil do Národního divadla moravskoslezského v Ostravě, kde se během jediného roku stal sólistou. V roce 2001 absolvoval několik vystoupení na gala v Severní Americe, zúčastnil se Mezinárodní baletní soutěže v Helsinkách, kde vyhrál kategorii dospělých tanečníků.

Jako první sólista působil v Houstonském baletu až do dramatického rozchodu s ansámblem v roce 2006. Poté uvažoval o návratu do Evropy, nicméně se ale stal prvním sólistou Kanadského národního baletu. I v Torontu byl Konvalina hvězdou, která vystupovala v premiérách, jako byly *Racek*, *In the Night*, *Glass Pieces*, *Other Dances*, *Chroma* nebo *Ruské sezóny*. V americké premiéře *Alenky v říši divů* Christophera Wheeldona tančil hlavní roli Jacka/Srdcového spodka. Maina Gielgudová, v jejíž inscenaci *Giselle* Konvalina v Houstonu tančil prince Albrechta, o něm v roce 2010 řekla: „Zdenek je skutečný *danseur noble* ve světě, kde byl tento pojem už téměř zapomenut.“ V roce 2011 své angažmá v Kanadském národním baletu přerušil, ale zůstal hostujícím sólistou, a tak se např. vrátil v roce 2012, aby tančil ve *Spící krasavici*, *Chromě* a v Bějartově *Písni potulného tovaryše*.

V roce 2011 se stal prvním sólistou Anglického národního baletu. V jeho řadách vytvořil hlavní role např. v baletech *Labutí jezero*, *Louškáček*, *Spící krasavice*, *Manon* nebo *Apollo*. Za výkon v *Apollovi* obdržel prestižní Národní taneční cenu organizace kritiků Critics' Circle za vynikající mužský taneční výkon. Jako host vystoupil Konvalina na mnoha dalších scénách včetně Prahy, Bratislavy, Tokia, Havany, Mnichova nebo Amsterodamu.

V září 2014 oznámil svůj odchod z baletní scény s tím, že se chce zaměřit na další umělecké zájmy. Nyní žije v Londýně a aktivně se věnuje malbě. Jeho malby byly vystavovány v Kanadě a Spojeném království.

NEJBLIŽŠÍ KONCERTY A PŘEDSTAVENÍ
ENSEMBLE OPERA DIVERSA

22. 6. 2016 Brno, kostel sv. Jakuba, 20.00

**RENASANČNÍ POLYFONIE V KOSTELE
SV. JAKUBA V BRNĚ**

Ensemble Versus, sbormistr Vladimír Maňas

26. 6. 2016 Brno, Divadlo Reduta (Mozartův sál), 19.00

Drábek|Kyas:
PICKELHERING 1607 aneb Nový Orfeus z Bohemie

První diversní celovečerní opus (2007) v nekonečné sérii repríz.

28. 6. 2016 Kroměříž, chrám sv. Mořice, 20.00

JÁKOBŮV ZÁPAS

Violový koncert a premiéra *25. symfonie* Františka Gregora Emmerta s jeho dvorními interprety (Olos, Pal'a, Pal'a, Škarková) v rámci festivalu Forfest 2016.

20. 9. 2016 Brno, Divadlo Reduta (Mozartův sál), 19.00

PÍSNĚ, TANCE, USPÁVANKY

Choreae vernaes a *Carmina Sulamitis* skladatele Jana Nováka, jehož dílu se Ensemble Opera Diversa systematicky věnuje.

Podpořte nás, číslo účtu 205149060/0300. Děkujeme!

www.operadiversa.cz

OPERA+

BRNO
MĚSTO
HUDBY

 SolidVision

MINISTERSTVO
KULTURY

B | R | N | O

Koncert se uskutečňuje za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR a statutárního města Brna.